

විශ්වජිත් සන්දේශ් සූරියබණ්ඩාර

සන්නස වෙනුවෙන්ම ලියන ආදරණීය ම නවකතාව

4

මයා මේ කතා එක කතකින් අහලා අනිත් කතෙන් පිට කරලා දාන්න.. ඔලුවට දාගන්න එපා.. තේරුමක් නැහැ..

මෙහි රැඳී සිටීම නොමැනවැයි සිතේනට සිතුවේ. ඔවුන්ට නිසිකලටම යමක් කතා කරන්නට ඉඩ දී ඉවත්ව යා යුතු බව ඇගේ සිත කියයි.

මඛණ මස්" සිතේනා කාමරයේ දොර අසල සිට වාසාට කීවා ය.

"දැන් මස් මයා මයා එළියට යන්න හදන්න මං මෙයාගෙ ගර්ඵ ශ්‍රේණි කියලා හිතාගෙන ද? අපිට පොඩ්ඩක් හිදුනේ කතා කරන්න

"මොනවා හරි ඕනෙ වුණොත් බයර් එක

සිතේනාගේත් අකලංකගේත් කතාව

"මනුස්සයෙක් අතින් වතාවක් දෙකක් වරදක් වුණාම හැමදාම ඒ මගින් වැරදි කරනවා කියලා හිතන එක වැරදියි වාපා.." අකලංක කියන්නේ හිත රිදුණා වගේය. එතෙම රිදෙන්නට හිතක් මේ දඩබ්බරයන්ට ඇත්තැයි සිතාගන්නටවත් සිතේනාට නොහැකි ය.

"මම නම් එතෙම හිතන්නෙ හැහැර තර්තරනේ.. දැන් ඕවා පොඩ්ඩකට අමතක කරලා මේ බත් හැන්ද කන්න.. හැන්දෙන් කන්න කැමති හැන්තං මං අතින් කවන්නං" වාපා සිනාසෙන්නී ය. ඇගේ සුන්දර සැහැල්ලු බව සිත්ගන්නා සුළු ය. ඇ හැන්ද පැත්තකට දමා අතින් අනා අකලංකට බත් කවන හැටි සිතේනා බලා සිටියා ය.

"මස්.. වතුර එකක් ගෙනත් දෙනවද පිළිස්?" වාපා හැර සිතේනාගෙන් අසයි. ඒ ඉල්ලීම හරිම කාරුණික ය. "... සොර්.. මං මයාගෙ නම දන්නේ නැහැනේ"

"මම සිතේනා" සිතේනා වතුර විදුරුව වාපා අසලින්ම මේයස මත තබන අතර කියයි.

"හරි ජෝක් ... ඒත් අහේ අපේ මේ අකලංක අයිසා වගේ කෙනෙක් බලා ගන්න ආන්න ඕනෙ මයා වගේ ලස්සන කෙල්ලෙක් නෙවෙයි.. ආම්කාරයක් හැන්තම් අඩුම ගානෙ පොලිස්කාරයක් වගේ දඩබ්බර මගිනෙක්.."

සිතේනාට අකලංකගේ මුහුණ දෙස බැලෙන්නේ ඉබේටමය. මේ කියන තරම් ඔහු දඩබ්බර යයි ඒ මුහුණෙන් නම් නොපෙනෙයි. උපාසක බලලෙක් වෙන්නට ඇති. ඇයට සිතෙයි. මේ කියනා හැටියට බලලෙක් වනවාට වඩා වැඩි ඉඩක් ඇත්තේ කොටසක් වන්නටය. නිස පොකුරු හංගා ගත් ව්‍යාඝ්‍රයකු ඇගේ මනසේ මැවෙයි.

"මුණේ කෙනෙක් මගින් බෑ මගෙ පුතේ" අප්පච්චි ගේ වචන ඇගේ සිතියට එයි.

තවමත් වාපා අකලංකට බත් කවමින් සිටියි. තව දුරටත්

චන්දන